

Рисунки:
Юлия Правдохина

БОГЪТ на МИЛЕНКА

Навън Вали сняг, В камината гори огън.
Бабата на Миленка слага на масата баница с гъби. Наоколо сядат момчета и момичета. Те често идват на гости при Миленка. Тук винаги ги гощават с нещо вкусно, после си играят, а накрая възрастната жена им разказва чудесните истории за царе и пророци, за овчари и рибари и, разбира се, за Великия Бог, в Когото те вярват.

- Спомняте ли си деня, когато за първи път се замислихте за Бога? - пита Виктор.

Децата се усмихват...

В онзи ден децата се чувстват съвсем големи, защото родителите им са ги пуснали в гората да берат гъби

сами, макар че строго са ги предупредили да не ходят погалец от блатото. Но това няма да им попречи - гъбите са много през този сезон.

Децата носят кошнички и се събират в края на селото. Виктор, най-големият, вече дава команда да тръгват, когато изведнъж от крайната къща излиза бабата на Миленка, като я води за ръка. „Нима и тя ще дойде с нас?“ - с ужас си мислят децата. Миленка ходи заедно с баба си на църква, която се намира на няколко километра и много рядко излиза да играе с децата от селото. Не я обичат, щото не е много добра в училище и е госта изнежена. Дори сега е облечена с топли вълнени чорапи, а навън е горещо. Но най-вече не им харесва това, че когато решат да направят някаква лудория (да влязат в чужда градина, да си направят шега със слепия старец или да се закачат с минувачите), Миленка казва, че не бива - било грях.

„Виж я ти! Прави се на свята“ - мислят си децата.

И ето сега баба ѝ сигурно ще ги помоли да я вземат с тях. Така и става.

- Децата, вече съм стара да бера гъби. Вземете внучката ми - моли ги старата жена и добавя: - Бог да е с вас!

- Как така Бог да е с нас? Нима Бог ще бере гъби заедно с нас? - шегува се Виктор, а останалите се смеят.

- Не, Бог ще ви пази - отговаря жената.

- От какво да ни пази? В гората ни освен катерички и комари хищници няма... - ехидно казва Виктор и всички отново го подкрепят с весел смях.

Възрастната жена ги изпраца с поглед, докато се скриват зад хълма. Тя гледа червените вълнени чорапки, които се виждат отдалеч. Миленка наскоро преболедува и тя ѝ ги обу да не измръзне в гората. „Не трябваше да я пускам“ - мисли си баба ѝ. Но момичето чака на гости майка си от града и много ѝ се иска с баба ѝ да направят баница с гъби в чест на нейното пристигане.

В селото започват да се притесняват, когато слънцето залязва, а децата все още ги няма. Родителите отначало обикалят другите къщи, а след това молят кмета за кола и решават да тръгнат към гората да ги търсят.

- Нали трябваше да се приберат най-късно към седем часа - притеснено казва майката на Виктор.

- Да не би да са отишли зад блатото? - ужасява се друга жена.

А бабата на Миленка през това време се моли:

- Господи, спаси ги и ги опази...

А ето какво се е случило всъщност. След като е събрал половин кошница с гъби, Виктор дава команда:

- Момчета, които не го е страх, нека дойде с мен да събираме гъби зад блатото. Разправят, че там имало много гъби.

- Но родителите казаха... - опитва се да възрази Миленка.

Никой обаче не ѝ дава да се доизкаже. Децата я обикалят и Виктор, като я измерва със злобен поглед, казва:

- Слушай, монахино! Родителите няма да разберат, ако ти не им кажеш. А ако ни изгадеш, ще съжаляваш! Ще се ориентираме за пътя по хълмовете и дърветата.

Всички тръгват към блатото и само Миленка остава да плаче до брезата. Зад блатото децата се пръскат из гората в различни посоки и отвсякъде се чуват виковете:

- Охо, колко е голяма!

- Леле, колко много са тук!

Първа се опомня Катя, като вижда, че слънцето залязва:

- Е, край! Трябва да си тръгваме!

Всички се оглеждат и тогава осъзнават, че са се загубили.

- Ти си виновен, Виктор! Какво ще правим сега?

Всички дървета са еднакви... По-добре да бях останала с „монахињата“!

- Аз пък не останах, тръгнах след вас...

Едва сега забелязват Миленка, която спокойно събира гъби.

- Ти какво, с грешниците ли тръгна? Напразно! Сега цяла нощ ще седиш заедно с нас в гората - злобно казва Виктор.

- Не, няма! Нито аз, нито вие... Отбелязвах пътя за вкъщи с конци.

Децата се вележдат и чак тогава виждат, че Миленка е само с единия си чорап, а половината от другия държи в ръцете си.

- Слагах конци по дърветата, затова използвах чорапа - обяснява Миленка.

Конкурс

Списание "Прозорец" ви кани да
участвате в конкурс
на библейска тематика за:

• Стихотворения от деца
и от възрастни за деца

• Рисунки от деца и младежи
до 15 г. (до А4, пастел, акварел, молив)

Първа награда:
MP3-player

Втора награда:
WEB-camera

Трета награда:
USB-flash памет

Очакваме Вашите материали до края на 2007 г. на адрес:
Списание "Прозорец", жк "Западен парк", ул. "Суходолска" 2, до бл.71,
1337 София или на e-mail: prozoretz@mail.bg

- Ура! - викат децата и се хвърлят към първата бре-
за, на която виси червен конец.

- Ето тук има един!

- А ето и другия!... - чуват се възгласи из гората.

Така, от дърво на дърво, най-накрая излизат към бла-
тото, а по-нататък пътят е познат. Слънцето вече се
скрива зад хоризонта, когато децата изкачват хълма и
виждат включените фарове на колата, които ярко ос-
ветяват пътя.

- Благодаря ти, Господи! - гласно произнася Миленка.

Всички мълчаливо се съгласяват, а след това повта-
рят гумите на благодарност. Не си мислят за наказа-
нието, което ги очаква, да не ги пускат вече в гората.
Но си мислят, че Богът на Миленка действително ги е
опазил от нещастие.

Наталия Войтенко

